

БЕШЕНОВСКА ПРИНОШЕЊА

С Благословом Његовог преосвештенства Епископа сремског Василија

МОНАСТИР БЕШЕНОВО

Сметао им ктитор и љепота Твоја
па смишљали како да Те унаказе,
да Ти затру име, роду путоказе
Бешеново Свето, Богомољо моја.

Кроз вјекове многе арчила се сила
ради свјетске славе, ради трона свога,
да покраду мошти Цара честитога
Богомољо што си у њедрима крила.

Ал' ангели своја ширили су крила
да над Тобом опет сване зора плава,
у њихово име да се слави Слава
Архнгела Михаила и Светог Гаврила.

Враћа Ти се опет стадо загубљено
босиљем и смиљем да засаде стазе
куд вјерници смјерно олтару прилазе.
Бешеново Свето српског рода зјено.

Из пепела ничеш, Феникс птицо фина
у небеса опет да забрује звона,
Фрушке Горе био и ост'о икона
задужбино вјечна краља Драгутина.

НОВО НОВО БЕШЕНОВО

Прњавору село мало
шта си данас дочекало
да с обронка Фрушке Горе
нове песме сад се оре.
Српски народ гради ново,
Свету цркву Бешеново.

Весели се Бели камен,
јер је темељ чврст и стамен,
а поточић брже тече
весели се ново вече.

Драгутине Свети краљу
хвала теби на ударју,
хвала теби мили Боже
што се Срби најзад сложе.

Кад је био у пуноме цвату
двапут рушен у прошлome рату.
Коров, трње темеље покрише
све чинише да те нема више.

Али, све се може
кад се браћа сложе
и темеље обновити
нову цркву Христу посветити.

Шуме шумe, липа цвета
са олтара литургија света
нови живот нова нада
вера Христа одвајкада.

Звона звоне, звона брује
из светиње глас се чује,
где ја стадох ти продужи
и народу своме служи,
то је завет од давнина
православца и Србина.

Бешеново, грађевино света
хвала теби за будућа лета,
хвала теби што си се родио
и у нама веру обновио.

БЕШЕНОВО

Краљ Драгутин Немањић
Саградио свој дом
Манастир Бешеново
Богу Милом

Отвори нам манастирска врата
Храм Божији, Храм светског спаса
Уздизао духовност, доброту
Сачувао православну лепоту

И док поток Чикош тихо жубори
Свака фреска сама проговори
У тишини чују се ти гласи
И молитва да нас од злог спаси

Свети Архангели Михајло и Гаврило
Милостиво гледају са неба
О васкрсни Бешеново
И Бог да каже да тако треба.

ХРАМОВИ

Ти

Саморођени,

неучени

у мудрости

непревазиђени ,

ПЈЕСНИЧЕ

Пером

птице

пјевачице

Запиши

епску

причу...

Како

опет

приносимо

жртве

БОГОВИМА .

А онда ће Богови

Храмове да граде.

МОНАСТИР БЕШЕНОВО

Стигла сам ненадано тражећи своју шуму
и стала ту, уплетена у мир зелених векова.
Ту где стогодишње липе, остареле од чекања
чувају у корењу звук звона са звоника
а лишће трепери у истом ритму и послушкује.
Ту где околна шума дише тихим сећањем
скривајући пепео светиња у својим недрима.

Судбина ми овде отвара своју душу те
гледам очима траве и милујем темеље
који памте прве дане древног манастира
и конаке брижно сакривене од времена.
Дрвена капелица што чучи испод липе
шапуће молитве незаборава и љубави.
Ту сам први пут пожелела да га видим.

И док ваздух дише предстојећом радошћу
а птичији цвркул лети у сусрет брују звона
видим у срцу како се попут феникса уздиже
и са освештаног темеља стреми према сунцу.
Нећу да мислим шта су рушитељи урадили,
а ни гробови манастирски не говоре тајне,
славим његово рађање немом молитвом небу.

ЗАВЕТНА ЗВОНА

Усудни грех моћи и немоћи
(црвоточивог човека)
у међупростору звекет, Каинов зов
стрмоглавио се кубусни трон,
а светлост се свила, па разлила.

Задимљене су стране света
потка духа, разапета
поврх жарког помрачења
тиха бдења, хлорофила.

Молитвена благост прсне,
као крвца из артерије крсне,
света крма, једнобродна
сакрал снага, вишеродна.

И коло се сабирало, бокорило,
братимило, а на гори причестило,
крепак завет Михаилу и Гаврилу
жив у отачаственом крилу.

Господе, молим, заклони и опрости
све те поскитане кости
као цветнице у пролеће ово,
темеље старо, а васкрсло ново, Бешеново.

ОДЈЕКНУЋЕ СРЕМОМ ЗВОНА

Пишем песму препун наде,
ваја срећу свако слово.
Добри људи сложено раде,
да васкрсне Бешеново.

Рушише га и некрсти
и варвари и германи.
Рушише га комунисти,
ал` дођоше светли дани.

Арханђел је њему стиго
раширио моћна крила,
ево, већ се звоник диго,
расте црква где је била.

Арсеније онај трећи
кренуо је са Косова,
са народом к новој срећи,
у незнању и без снова.

А четврти Арсеније,
Протосинђел, план је сково,
свето збори, свето слово:
Васкрснуће Бешеново!

Одјекнуће Сремом звона,
а кад почне светковина
засијаће васиона
круном краља Драгутина.

МОНАСТИР БЕШЕНОВО

Фрушка Гора била главна.
Кроз вјекове православна.
Кроз падине славу носи.
И Божију милост проси.

Славни свеци светитељи.
Православља учитељи.
Сву духовну дижу славу
Православну вјеру праву.

Да се српство не затури.
Већ Божијој вјери жури.
Све молитве дижу Богу.
Српском роду бољу слогу.

Манастирске све су славе.
Да прославе вјере праве.
За духовност народ плаче.
Српске вјере нек` су јаче.

Темељ цркве стоји славно.
Постављен је још одавно.
У времњена нека славна.
Краљ Драгутин Бог му дава.

Краљевићи српске славе.
Православља славне главе.
Тринаестог се вијека зида.
Ђе је српска вјера тврда.

Краљеви то српски желе.
Да прославе Арханђеле.
Прњаворске славне виле.
И Бесплотне Божије силе.

ИЗ ПЕПЕЛА БЕШЕНОВО НИЧЕ

Бешеново Манастиру Древни,
Дивна Песмо сремачких домова,
Два пута су рушили те гневни,
И палили ватрама громава!

Нису знали пушака напетих,
Да почиваш поломљених крила,
На Темељу Архангела Светих,
Михаила и Часног Гаврила!

Хтели су те жаром моћне муње,
По Налогу Заборава стрти,
У пепео, нем бурјан и жбуње,
Ока слепог проклетници смрти!

Да Трагова Твојих не би било,
Нит' у Твојој Кадилници жара,
На Твоје су већ Склопљено Крило,
Нож крвави још вукли из сара!

Пљачкаше те Усташе и Немци,
Што још дуго са тим не би стали,
Да се Твоји Поносити Сремци,
За Твој Олтар нису подизали!

Бешеново не лиј Сузу Своју,
Манастиру слепом мржњом блаћен,
Светлог Крста за годину коју,
Народу ћеш Своме бити враћен!

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНЕВО

Васкрсни Бешенево
И звона своја
Огласи
Изрони из траве
Процвјетај бјелином
Купола својих
Васељена чека
Појце твоје
Премости вијекове
Причести ново вријеме

Васкрсни Бешенево
Икона чека
Вјенчања и крштења
Колијевке нове
Фрушкогорска вина
Из путира миришу
Анђеле твоје
Босиљак зове

Васкрсни Бешенево
Нафора чека
Свете Архангеле
Што душу хране
Во вијеки вијека.

ЗАБЛИСТАЋЕ ОПЕТ КРУНА НЕМАЊИЋА

На темељу старог ново здање ниче,
славиће се Сабор Светих Арханђела,
сваки Србин данас са поносом кличе:
Рашириће анђел своја крила бела!

Блистала је круна Немањића славних
у сред светог склада питоме долине,
гледала је гора од времена давних
Бешеново манастир, са свете висине.

Шеснаести бисер красиће долину
и падине јужне свете Фрушке горе,
одаваће пошту краљу Драгутину,
Бешеново чека светло нове зоре.

Тамо где је жеља, умеће и слога
осветлиће сунце добрих руку дела
уз помећ и наклон милостивог Бога
славиће се Сабор Светих Арханђела.

И света ће звона из срца да туку,
опростиће грехе људима без стида,
кад на темељ врате дело туђих руку,
сваки свети камен из задружног зида.

У очима влажним топла суза блиста,
поздраве вам шаље македонка с југа
и подршку пружам браћи истог Христа,
наше душе мори скоро иста туга.

ВАСКРСНУЋЕ БЕШЕНОВО

Ту где небо шуму љуби
где невеста чува слово
светост гађа посред груди
Васкрснуће Бешеново.

Залуд хтеше стрвинари
да зло семе сеју туда
човек с вером све оствари
где се воли родна груди.

Закрила златна птица
шумолике стране ове
кад радошћу свога лица
пристигне до Бешенове.

Где вера у љубав дира
ту нам Бог радост сков'о
ту је темељ Манастира
Васкрснуће Бешеново.

Под кровом ће новим нићи
вера, нада, крста слово
под небо ће опет дићи
свето наше Бешеново.

НИЧЕ ОПЕТ БЕШЕНОВО

У част славних Немањића
сад сејемо семо ново
у част светог часног крста
опет ниче Бешеново

Не истреби нико биље
коме корен труо није
а то биље и тај корен
Фрушка Гора сада крије

На пресветој српској гори
кроз векове што је диче
манастири и конаци
нови звоник опет ниче

Зазвоните света звона
наше благо од давнина
затражите милост Божју
за свој народ, оца, сина...

О, пресвети манастиру
ваздигни се из пепела
неми сведок вечно буди
наше вере наших дела

Нека свака српска душа
до олтара крочи твога
нек молитвом и причешћем
спаси душе рода свога

За спас целог православља
исклијало семе ново
у част светих Арханђела
никло опет Бешеново

МОНАСТИРУ БЕШЕНОВО

Манастиру Бешеново
Уз Крст часни
С мирисом тамјана
И пламеном свеће
Отворена душа уздигнута
Целивањем олтара се скреће
У ликовима свих Светих
Тражећи милост за све нас
Молећи се руку склопљених
За благослове
Да васкрсне нада за спас
У борби против духова злих
За благостање уз покајање
У молитви за опрост греха
За здравље Светом водом
Оплемењени да истрајемо
Са нашим народом
У анђеоском вечном духу
Господи помилуј од кућног прага
На Христовом путу у Светом руху
Светосавља и Православља
Тражећи молитвом љубави и мира
Освештаног у темељима
Из пепела Васкрслог Манастира

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО

Сваки хришћанин има свог
Ангела хранитеља и чувара,
па је у славу њихову,
на Фрушкој гори,
краљ Драгутин посветио цркву малу.

Некада је била рашког типа,
патос од мермера,
с' великим ораховим вратима
седефом накићена
и зидовима иконописима украшена.

У Бешенову су чували мошти
светог мученика Кирика
и матере му Јулите,
крстионицу од алабастера
и друге свете литургијске предмете.

Јеромонах Лаврентије
набавио је звона
која су невољом нашег народа заћутала
кад је и црква до темеља порушена.

Сад је граде србске руке јаке,
да васкрсне и да се као феникс
из пепела уздигне,
с' вером у Бога и правду
србског рода, србског народа !

БЛАГОСЛОВ БЕШЕНОВУ

Дању ноћу на осами,
све путнике намернике,
у окриље своје скрива
Божанска му љубав прија.

Милости му никад доста
Добротом се он познаје
дочекује сваког госта.
Радост и мир свима даје.

Са временом чедо стаса
расте чедо лепо ново
од Божијег тихог гласа
име му је БЕШЕНОВО.

Чујете ки братско звоно
ево Богу у висине
подиже се БЕШЕНОВО.

ВАЗДИЗАЊЕ СВЕТИЊЕ ИЗ ПЕПЕЛА

Задужбина Немањића, на граници царства

Да се Срби Богу моле, да не скрену с Божијег пута
Радиле су многе руке вредног неимарства
Не хајаше сви душмани, нађоше га растргнута.

Прво Турци, па усташе, Швабо га је поравнао
Не хајући за светињу Православља узвишена
Светилиште, кад Бог хоће, ко Феникс се уздигао
Србчад ова обновише, све у славу свог имена.

Фрушка горо разиграј се и весело заталасај
Још ће једна од светиња окитити твоје стране
Запеваћеш кад заблиста са крстова сунца одсјај
Засукаће Србин рукав, да му живи Православље.

И тако ће добри људи све темеље обновити
Злом је некрст порушио, зато Срби обновише
уз помоћ ће браће Руса, циглу с' циглом саставити
Пропеваће Бешенова што је свеци просветлише.

Сабраће се све светиње, засијати једног дана
Под крстом ће православним, славу светих сачувати
У походе на чезама, са два лепа коња врана
Поћићу им срца пуна, претке своје помињати.

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО

Жеља ми је
велика и смела
да васкрсне
зграда цела,
да све буде
као што је било
и опет се све стави
под Арханђелово крило.
Једнобродна грађа
рашког типа
беше првобитни
облик њој,
сва живописана
и од мермера белог,
нек и нова буде
углед њој.
Цигла циглу стиже
и нови зид
се на месту
срушеног диже,
добри људи
помоћ шаљу
да манастиру Бешеново
живот уткају.

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО

Фрушка Горо Богу нек` је слава
Бешеново свето васкрсава,
к`о што Господ васкрсе у слави
и победу над адом објави.

Седамдесет и више је лета
как` пострада од душмана клета;
исповедник ти си Православља,
чувар храбри милог Светосавља.

К`о што Христос на Голготи беше
и злочинци на крст га распеше,
тако и ти света обитељи
прослави се у љутој невољи.

Дођоше ти васкрсења дани,
дани славни Богом освештани;
Немањићка задужбино стара,
задужбино српскијех владара.

Благословом владике Василија
и са трудом оца Арсенија,
нова црква ту се сад подиже,
верни народ молитве Господу да диже.

Нова црква светих архангела,
свих чинов, небеских ангела:
Михаила, Христова војводе
и Гаврила, весника слободе.

С ангелима ту монаси поју,
моле Бога за Србију своју;
тамјана се опет мирис вије,
Богу служе свете Литургије.

Фрушка Горо Христу се захвали
воштаница нова се сад пали,
што је вихор тирана угаси:
Бешеново свето опет тебе краси.

Као венац од двадесет ружа
што свој мирис надалеко пружа,
тебе красе свети манастири
из којих се љубав Божја шири.

Међу њима свето Бешеново,
Христа слави, Бога Оца Слово.
Христе Боже нека ти је слава:
Бешеново дивно васкрсава!

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО

По сред Фрушке горе, јужно,
где бехаром птице поје,
чамило је здање тужно...
Братском мржњом сравњено је.

Шестековна задужбина
Драгутина Немањића,
славећ' Бога од давнина,
нестала је због злих бића...

Земље су пуне гробнице
српских Богоугодника...
Лети их пржило сунце,
киша им тражила лика.

Деценија прошло седам,
немара људског за Свето.
Недаће свуда, ал' гледам,
манастир порађа 2013. лето.

Наш Епископ Василије
обоженост пастве куша,
а Игуман Арсеније
кроз Владуку Творца слуша.

Мисија нам Богом дана
овог Аранђеловдана.
Дајмо Књизи вредно слово:
Да васкрсне Бешеново!

МОНАСТИР БЕШЕНОВА

Темеље ћемо зидати
Не брини се Драгутине
Чувају те аманети
И сво наручје Господње

Сребром жезло украшено
Светињу вазда уздижу
Кајање није тренутак
Већ је процес доживотни

Појањем теби узносе
Свете молитвословије
Сестре неће да тихују
Враћају је свом народу

Дарујмо му чист белутак
Поклон тај Божји заветни
Ово је свети тренутак
Манастир је доживотни

И сви нека славослове
Зидајмо кућу наново
Нека вазда родослове
Да васкрсне Бешеново !

МОНАСТИР БЕШЕНОВО

Рушен, скрнављен, осакаћен, располућен,
разљућен, разграничен разнемањићен, расћириличен,
расрбљен, однороћен, утамничен на крсту путева где се сломило време,
решета га поган душе, траг му је завејан бокором пелина,
шибље и дивљи цвет купине га краси, сред напуклог темеља расте коприва
трње и плодови црног глога... Ко лако ломљива трска дозивам Бога.
Разгрћем коров, плевим стазу, окрећем страницу нагорелу,
сакупљам слова ћирилична, стари пањ и трскот, сваку циглу
везујем нитима словенске душе, а Они за један трен желе све то да сруше...
Сакупљам пепео са згаришта и ређам риму, осећам страх, осећам у срцу зиму...
Прошивам концем пожутеле књиге Светом водицом изворском...
Поручујем сапета горчином: "Не дирајте темеље светиње, проклете аветиње,
не дирајте иконе и иконостасе, запалите свеће за парастосе,
пречасна нека траје слобода стамена, закрпите пукотине везива и камена...
Јер, прозори када се замагле и камен се изгуби, заборавимо да смо људи!"
У поднебесју плевим коров са земље испуцале
да се Бешеново воздигне на достојну висину...
Шумим ко трска у просјају трсја,
да нас са ломаче срама не посипају бешеновским пепелом сивим
да не затамне нам поглед, кротим олује пламеном живим.
Раздањена младост звезде раскрива, растављено саставља и прошива,
однороћено укоренује, разједињено уједињује, утамничено раздањује...
Јутро је! Рађа се сан из напукле таме...
Долази свануће, манастира Бешенова Васкрснуће!

МОНАСТИР БЕШЕНОВО

На обронку, уз Чикош поток, где свићу беле зоре,
бисерје се расуло по зеленим падинама свете Фрушке горе...
Рањаван нехришћанским силама више од векова пет,
сузом засија манастир Бешеново, обасја свет.
Почивалиште српских бесмртника испод старе липе две,
отвара врата орахова, седефом накићена и путеве све.
Бешеново се усправља... Велика је ово светиња и велика је сила око ње.
Као што се феникс поново рађа из свог пепела,
у души, Бешеново, светлост нам ствара, стазом светосавља.
У времену бременитом, на раскрсници путева непознатих
воде нас арханђели Михајло и Гаврило
да срца чистог и образа светлог останемо своји и Твоји.
Чини се као да се никада размаглити неће...
Нек нас путем воде наши преци, њихова дела и мудре речи
да нестане тама и путокази јасно се виде
помози нам, да нас се потомци наши и Твоји не застиде.
Драгутин те подиже , племенита рода, нак завлада слога,
смирај у дугим ноћима, ватра у грудима, молитва нека је у људима.

МОНАСТИР БЕШЕНОВО

Из затртих темеља, богоугодни сјај - Успиње се ка небу Светиња.
Закоровљена ледина обезбожене тишине - плам или буктиња?
Пој Анђела или цвркут птића, на изворишту свете лозе Немањића?
На вечној небеској мапи уцртан, распрши маглу у тренутку, сваком белутку...
Срушена звона са Бешенова одјекују, сваки камен кроз векове звони,
девичанску белину, духа човековог, својом снагом рони.
Кроз трње и драч, неми плач с временом се бори,
смирај и утеху, у темељу старом, Српство тражи - склониште од лудости и лажи.
Из темеља Бешенова вера се роди -путем љубави и опроштаја, вечном нас
животу води.
И кад стадо Твоје у ропство паде био си узданица и нада.
И реши силник пламеном да нас затре и Тебе, светог, спали
и разгореше се у Србији спаљени и порушени темељи твоји...
Сваки камен и цигла дозивала је, а заклињао јаук.
Спона јака повеза земљу и небо, нераздвојив ланац, србски народ и Србија
Небеска,
по Божијој промисли споји их у једно место свето,
страдални и на небо храм вазнесени, у једно вече клето,
а свака карика ланца, свети краљеви и цареви Свете лозе Немањића,
воздигосе по једног србског птића.
Векови га нису прекрили пепелом заборава, просветљен као светило, прочишћен
као братило,
из дубина историјских израња као путоказ на вапаје наше,
траговима својим утка пут нама, светом стазом православља.
На згаришту, на месту где расте бурјан и шибље Светиња из пепела ниче .
Борба за Христа, Православље и задужбину светог краља српство кличе.
"Сада, и увек, и у векове векова" Бешеново беше ново и биће ново!

БЕШЕНОВО

Беше неко време старо,
На падини Фрушке горе,
Крај потока воде лед'не
Наста сјајно здање ново,
Да прослави Архангеле,
Драгутина Немањића,
Настављача лозе светле.
Славно беше време старо,
Путир један још говори
и Четворојеванђеље
а на старом крсту запис
историју српску твори.
Ал' времена прође доста,
Похараше благо војске,
Порушише дивно здање.
Иконостас стари оста
Који чека време ово
Да васкрсне Бешеново,
Да се славе Архангели,
Свети Кирик и Јулита,
А свакоме когод пита
Са поносом да кажемо
Ту су славни Немањићи,
Још је жива лоза света!

ФРУШКОГОРСКИ БИСЕР

У долини међ` брдима,
где ватрени Арханђели
мачеве оштре,
из пепела, к`о феникс,
уздиже се к`о клас, ка небу,
к`о звезде што с висина висе
тај страдални Бешенов манастир
фрушкогорски бисер.

Утонуо и успаван у векове мрачне
из негдине у ведрине отргнут,
на путу избављења манастирског спасења
опет краљ Драгутин камен темељац држи,
ево игумана Арсенија
Богу на славу - литургију служи.

И сви свети што разгоне студи
са висина небескога
жива се вода разли
у срцима људи...

ВЕКОВНО БЕШЕНОВО

Бешеново, стари фрушкогорски манастире,
да могу да проговоре
твоје зидине би на насловницама многим биле
јер је велико њихово духовно богатство
к`о што беше негда Немањића царство.

Доброчинитељу срца велика
нек се и уз твоју помоћ
рашири по свету обновљеног манастира слика,
прилогом да се помогне изградњи,
и вернику и невернику, увек је права прилика.

Бешеново древно семе
није те нипошто прегазило време,
поклоника да имаш увек више
зато православње дише
и мој скромни стих о томе пише.

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО

Да васкрсне Бешеново задужбина краља Драгутина.
Манастир свети на падинама јужним Фрушке Горе.
Уз звуке црквених звона да му Сремци капије отворе.
И да Фрушка Гора задужбину из трећег века обновљену има.

Да љепота лозе Немањића засија у пуноме сјају.
И светиња православља у огрлици брежуљака Фрушке Горе.
Васкрсне у рађању јутра пуног истока и румене зоре.
И да се уморни путник у манастиру Бешеново осећа ко у рају.

Да манастирска звона позивају верни народ на Литургију свету.
А сремци покажу колику душу имају за драгога госта.
Да верници иду у колонама на причешће после великога поста.
И да дјеца са родитељима својим за духове венчиће оплету.

Да Фрушка Гора поново има светињу манастир Бешеново.
Коју су нељуди спалили у другоме светском рату.
Да по њему фреске и иконе засвијетле огрнуте у позлату.
Док дјеца у школама пишу на ћерици ,реченице, речи и слова.

Да пастирска фрула свира на пропланцима Фрушке Горе.
Радост и поштење да дође у народ ко у воћњаку бехар на крошње.
Да се млади за време црквених празника обуку у народне ношње.
И да кроз пјесму и љубав православним срцем проговоре.

Нека духовна снага уз молитву протјера ,мржњу и злобу.
Са наших прелијепих православних Хришћанских простора.
Да васкрсне манастир Бешеново а са њим и цела Фрушка Гора.
И да родитељи науче дјецу да се моле творцу вишњем Богу.

БЕШЕНОВО

Стопама Краља Драгутина
на темељу вечног
узвиже се
крилима
Архангела

радост
небом

тишини
сличан
молитвени зов

јака звона чине да храм расте

И ЗВОНИ ЗВОНО СА НАШЕ ЦРКВЕ

Мој отац, Лука црквењак са бешеновачких ледина,
одлазећи по бадњаке на Фрушку Гору, говорио је:
- Отићи ћу и нашем манастиру...а манастира нема...
- Спалили су га, кажу...
- То они мисле, као што мисле да су спалили и Светог Саву,
а њега и те како има...одговарао је, -и био је у праву...

- Зажмуриш - и чујеш му звона...
Знаш ли, благословена је у девет колена
она фамилија чије се једно чедо у монашку одору обуче
и благословена је земља њихове молитве...
А шта се деси са оним ко допусти да се развуче
камен под којим су свете мошти лежале,
нећу да знам...али, велик је Бог.
Отвориће се једном и та врата...

И прошле су године, тата.
Бешеново поново живи.
Света земља освешћује људе. Гледам, а чујем звона,
а кад зажмурим- она ми песма сећање дира
и стих који сам од тебе чула:
Звониће звоно и с' наше цркве.
Оро се вије крај манастира.

БЕШЕНОВУ ЗА ВАСКРСЕЊЕ

Кад Причешће примиш
из путира причеснога, уз молитву
и опроштај уселићеш у се Бога.

Лепоту за вечност и за васкрсење,
за Веру, Наду и за душевни мир,
да се препороди и да васкрсне
Бешеново Манастир.

Да изникне из камена, из мермера,
да оживи и процвета цвет камени,
да засија као Манасија, Милешево,
Грачаница, Жича и Раваница,
да се вине у висине као птица,
и још више, и још даље до небеса.

Са звоника звона да забрује,
кроз облаке до небесе да се чује.
Светињу на дар Богу да принесемо,
уз молитву, к`ад и мирис воштанице,
чиста срца Духом светим испуњени,
уз опроштај покајањем да гледамо
Божје лице у лепоти и тишини
Рајског мира - Бешеннова Манастира.

ОБНОВИМО ТРОЈСТВО ТВОЈЕ

(Манастиру Бешеново)

Пламти воштанице ти небеска милоснице
Вековима си у Бешенову сјала и тиховала
У дан обнове си искром засијала
У кандилу твом тројство сја

Небеснице звездама сестрице
Скрушено ти се молимо да умножиш Србију
И Бешеново ликом краља Драгутина обожиш
У твојој ризници је и душа Витовнице
Јеванђеље си чувала и пред ореолом
Светитеља сачувала да нам зрачи
У вековима Божјим светињо наша

Овамо ће се и време на крилима анђела вратити
И око ће младо устрептати
Пред ликовима светитеља Божанских
И пред тобом Христе боже наш

Луч светитеља над причесницима бди
У манастиру Бешеново је узвишење
Литургија жубори у срцу Срема и Србије
Ореол светитеља над светињом стражари
И благослов православљу дарује

Босиљком Анђела молитвујеш
Над дверима источника од искона са
Вером Надом у Љубав барком Православља
Бешеново мајко наша ти вековно огњиште Србије.

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО

Бешеново, душо православља,
сунце си прошлости
и будућности,
темељи ти љубављу освештани
траг прошлости
у њима дише,
хтели су да те нема више
али сунце ко велико срце
живот ти нови даје
да Бешеново траје и траје.

Бешеново непобедиво,
љубав Божија
и снага вере
јаким те чине
ново рођење
нека те
у вечност вине.

Лепе мисли
нека се множе,
снага вере
никада се
разградити не може.

МОНАСТИР БЕШЕНОВО

Кад је краљ Драгутин Сремом столовао
На Фрушкој је гори манастир зидао
Архангел Михаил ту да саборује
С ангелима светим радост пројављује

Где год Немањићи дигли задужбину
Да црквом крунишу Божју творевину
Ту се народ сјати Творцу хвалу дати
Бешеново крило многе је топило

На крсту бивало свих седам столећа
Док на жртвенику горела је свећа
Кирик и Јулита стадо сабирало
На молитве звало монашко клепало

Већма у пламену, благодатно вавек
Јер манастир једном-манастир је завек
Бешенову тело кад пале и руше
Бешенову светом не дирнуше душе

Распутише књиге, ризницу и злато
Сасуде, иконе, мошти и кивоте
По промислу Божјем допусти се зато
Да исправи собом сад многе животе

Радују се преци и потомци овом
Манастиру светом-ко Христу распетом
Обновља се дело краљ Драгутиново
Мртво беше - оживе, ново Бешеново!

ДРАГУЉ НА КРУНИ

Некад беше драгуљ краља Драгутина,
на ободу круне фрушкогорског виса,
коме су се звезде дивиле на небу,
због склада, лепоте његових обриса.

Ко роса у зори кад сјајем заблиста,
или као сребро планинскога врела,
Бешаново беше као горска вила,
пуна склада, мира, као лабуд бела.

Ђарлијо је ветар, певале су шуме,
поток Чикош текао, чувао га верно,
купало га Сунце, Месец обасјаво,
он је у тишини тиховао смерно.

А онда су војске варварскога соја,
кренуле да руше, да пљачкају, дробе,
да збаце Православље са небеског трона,
препуне мржње, освете и злобе.

Његова је туга неизмерна била,
ал` се увек уздизао из пепела, праха,
судбина му даде да ко птица феникс,
рађа се и умире, без јецаја, страха.

Свети краљ Драгутин молитвом и вером,
даде снагу храму да буја ко трава,
да се после сваког погрома, пожара,
обнавља и расте, увек Васкрсава.

РЕЧИ ИСТИНЕ

Из мрачних углова
у пепелу Бешеново засуто,
сив као олово
и дуго тако би.
Хранећи се молитвама
богобојажљивих људи,
чека покајање неверника
И дође дан светлости над њим
зазвонише речи истине
Свети Арханђели
запојише песму нову.
Кликну радосно душа
на испашу враћена...

МАНАСТИР БЕШЕНОВО

Спокојно тишина тешки венац свила
око древног здања старог вековима.
Сећаш ли се Сунце кад је овде стара црква била?
Виђају је људи данас само у сновима
како у њој једна стара жена пред иконом се клања,
распеће целива док бескрајна тишина светлом окупана
све живо покрива...

Та је црква скромна и поносна била
бијелих зидова голубијих крила...
У дрвеном окну изрезаних шара
руком Радована вештога клесара
и његових десет красних ученика
у славу анђела мудрог Михаила, предоброг Гаврила...

Ту су цркву давно запалили Турци, њих су под планином сачекали вуци.
Остале им кости у незнаној гори, прођоше неславно свирепи злотвори.
Данас ово здање почива у миру, у шумама по вресју и дивљем шимширу,
међу храшћем, прућем, у високој жари чувају га и даље ти стари чувари.
Данас је манастир где је црква била, над њиме су раширена анђеоска крила,
чуваће га и наша поколења нова да траје и траје за вјеке вјекова
у славу анђела дивног Михаила, прекрасног Гаврила...

ФРУШКОГОРСКИ БИСЕР

(Манастиру Бешеново)

Драгутина краља, памти Фрушка гора,
Арханђел га зове на обронке јужне,
задужбини његовој свиће нова зора
Бешеново броји задње дане тужне.

Немањића име израња из ноћи,
сијаће ко некад бисер православља,
удружени народ пун је светих моћи
у молитви свакој свети дух се јавља.

Даривају добри цемент, креч и цигле.
Темељи постоје ал` су пуни рана
поруке се лепе до Бања Луке стигле,
да радови почињу око Аранђеловдана.

Оживио звоник крај мале капеле
вакрсава тихо фрушкогорска вила
сања кров од црепа и зидове беле
Михајила зове да рашири крила;

и растера силе свих авети ноћни
да засија олтар и иконе у раму,
Михајло и Гаврило, арханђели моћни
да светлима светим обасјају таму.

Када Бешеново на гори заблиста,
ко кандило свето, ко Божански цвет
биће опет дом нашег Бога Христа
дивиће се њему сав хришћански свет.

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО

Фрушка је гора, светилник српски,
буктиња вере, Господа нам Христа,
вековно кандило, светога мира,
сред зеље српске, вечито блиста.

Бешеново светли, посебним сјајем,
да светога краља, воздиже Богу,
цркву што сазда за народ свети,
да душу крепље, световне клети.

Сатрапи бесни разарали тебе,
а ти увек из пепела ничеш,
ко Господ васкрсли, ти васкрсаваш,
веру Христову, ко соко кличеш.

Свети архангели у својој цркви,
проносе гласе, божанске лире,
светом омамом, опијају душе,
не дају сатрапу да је угуше.

И Свети Лазар, у твојем крилу,
крепљаше, своје мошти свете,
од сатрапа и некрста клетих,
да никад више, не буде проклетих.

Свети је народ, стожерник твој,
градиће поново твоје цркве,
неће више авети бити,
јер ти ћеш нови Градац бити.

ЗАЗВОНИШЕ ЗВОНА БЕШЕНОВСКА

Зазвонише звона
временом и невољом
тиховала од људи

Зазвонише звона
победом истине и добра
жељом да Христа
видимо у себи
човекољубље у човеку
радост у срцу

Зазвонише звона
темељи се пробудише
зидине Манастира открилише
да у свето тројство
саборност молитвом
уједине за навек

Зазвонише звона
за љубав и милост
од Бога

ИМЕНИК СЛАВНИХ

"Не кај се добро чинећи"

Доситеј Обрадовић

Дичимо се именима српским:
Драгутином, Јадранком, Иваном,
Па нек име наше свуда славе
Пред Богом у овом свету даном.

Нека ново Бешеново буде
Место сталних српских окупљања
Те Јадранки, Ивану и свима
Захвалности за сва Божја здања.

Бешеново Драгутин подиже
За народ свој и добро његово
Да то буду места свима драга:
Света гора, Фрушка и Косово.

Злорадник је увек зао човек
Био Немац или пак усташа,
Злочитељу мрско Православље
Ко пијанцу кад је празна чаша.

Али добри, племенити људи,
Ту су када да помогну треба,
Све је више добротинитеља
Православљу - хвала им до неба!

Зато све је више манастира,
Народу су драги као оцу син,
Нашој вери Србин све дугује
И вечно јој захвалан - Амин!

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО!

Истрајте, истрајте ви, од којих ће оживети манастир,
где звона ће оглашавати клицањем присуство Христово на овоме свету;
важно нам говорити о нашој древности и истинитости,
свету у којем живимо.

По јеванђеоској привржености и милости,
девичански рођена казивања о анђелима, утврдите се молитвама људи.
У радости са облацима и плаветнилом неба.
Истином и добром, сви, украсимо се, попут веза.

Шапнимо речи божанске:

„Устани, Бешеново, ускрсни!“, и

„Чувај нас од греха и заблуда овога света, љубављу нас узнеси
у савршенство свих свеза“.

ПОБЕДНИЦИ КОНКУРСА „ДА ВЕСКРСНЕ БЕШЕНОВО“

Прва награда:

И ЗВОНИ ЗВОНО СА НАШЕ ЦРКВЕ - Јованка Новковић - Перге

Друга награда:

МАНАСТИР БЕШЕНОВО - Зорка Аврамовић - Чордашевић

НИЧЕ ОПЕТ БЕШЕНОВО - Душанка Драгаш

Трећа награда:

ДА ВАСКРСНЕ БЕШЕНОВО - Драгица Грбић Драга

РЕЧИ ИСТИНЕ - Душан Ружић

МАНАСТИР БЕШЕНОВО - Весна Бобић

Специјална награда:

МАНАСТИР БЕШЕНОВО - Анастасија Коцић

МАНАСТИР БЕШЕНОВО - Јефимија Коцић

МАНАСТИР БЕШЕНОВО - Наталија Коцић

ЖИРИ КОНКУРСА:

Благоје Баковић (Врбас), Дара Радојевић (Горњи Милановац), Љиљана Браловић (Прељина) и архимандрит Арсеније Матић, игуман Бешенова.

АЗБУЧНИК ПЕСНИКА ПРИНОСНИКА

Аврамовић - Чордашевић Зорка (Модран код Бијељине, 1951), изузетно плодна песникиња са мноштвом књига и награда, живи и ствара у Франкфурту на Мајни.

Ајхолцер Татјана (Шабац, 1974), песникиња, текстописац и композитор, члан хора храма Светог Димитрија на Новом Београду, живи и ради у Београду.

Батинић - Бабић Здравка (Билећа, 1968), добитник више признања, уз остало и очување ћирилице, живи и ради у родној Билећи.

Бобић Весна (Бешеново, 1953), поезију пише од школских дана у Сремској Митровици, где је члан Књижевне заједнице, живи у Бешенову.

Боснић Зоран (Тител, 1965), пише поезију коју је објавио у више збирки песама, живи у Темерину, а ради у Новом Саду.

Бундало Н. Јован (Сански Мост, 1948), песник и прозаиста, објавио више збирки поезије и кратких прича, живи и ради у Београду.

Вукоје (Јованов) Радован (Пађени код Билеће, 1948), аутор више стотина песама, завичајни етнолог Херцеговине, живи и ради у Требињу.

Гајдашевић Шљарков Веселко (Тења, источна Славонија, 1952), песник, поезију објављивао у мноштву зборника, радио за ТВ и радио, живи и ствара у Фекетићу.

Грбић Драгица Драга (Сарајево, 1946), пише поезију, кратке приче и аформизме, заступљена у више поетских антологија, живи и ствара у Вишеграду и Суботици.

Дабевска - Кировска Славица (Тетово, Македонија, 1964), песникиња и прозаиста, члан Друштва писаца Републике Македоније, живи и ради у Тетову.

Дабвић Горјана Ана (Београд, 1959), члан Савеза књижевника у отаџбини и расејању, добитник више песничких награда, живи и ради у Београду и Шуљму.

Драгаш Душанка (Кистање, 1959), из родне Далмације 1995. дошла у Нови Сад, пише лирску поезију, прожету дубоком чежњом за завичајем.

Драшковић Мирјана (Сарајево, 1955), поезију заступљену у више зборника и књижевних часописа пише од ране младости, живи и ради у Источном Сарајеву.

Ђорђевић - Имре Жаклина (Смедерево, 1969), интересовање за поезију јој пробудио даровити син Стефан, живи и ради у београдском предграђу Крњача.

Ерцег Јулка (Војводина, 19..), објавила више књига поезије, до последњег рата

живела у Сарајеву, сада живи и ствара у Добоју.

Живковић Душан (Бијаковац подно Козарем 1955), песник чија поезија је награђивана и заступљена и више зборника, живи и ради у Београду.

Имре Стефан (Београд, 2004), дечак који песме пише од своје осме године, ђак ОШ „Зага Маливук“ у београдском предграђу Крњача у којем и живи.

Јовић Владимир (Шабац, 1997), са породицом живи у Коцељеви, тренутно ученик Српске православне богословије „Свети Арсеније Сремац“ у Сремским Карловцима.

Јовичић Мирјана (Сремски Карловци, 1959), аутор песама од којих су неке уврштене у наставни програм веронауке, живи и ради у Сремским Карловцима.

Косовић С. Милан (Београд, 1955), до сада објавио седам поетских збирки, бави се и књижевном и ликовном критиком, живи и ради у Београду и Љутој у Боки Которској.

Коцић Анастасија (Ниш, 1997), студенткиња графичког дизајна, већ објавила две поетске збирке, живи и ствара у Нишу.

Коцић Јефимија (Ниш, 1992), песникиња и студент мастер студија на Факултету за уметност у Нишу где живи и ради.

Коцић Наталија (Ниш, 1994), песникиња и студент медицине, уз остало аутор запажене збирке „Зашто пишем ћирилицом“, живи и ствара у Нишу.

Манчић Ј. Жаклина (Алексинач, 1963), доктор електротехнике, пише поезију и кратке приче, награђивана на домаћим конкурсима, живи у Житковцу, а ради у Нишу.

Манчић Олга Лодика (Прокупље, 1951), пише поезију и кратке приче, а бави се и сликарством, објавила више поетских збирки, живи и ради у Параћину.

Марко - Мусинов Снежана (Падина, 1958), пише поезију и кратке приче које је објављивала у више зборника, живи и ради у Београду.

Мировић Здравко (Жеравице, Република Српска, 1949), пише поезију и прозу, од 1974. године живи ради у Бачкој Тополи.

Никић - Милиновић Радојка (Ваљево, 1974), дипломирани теолог, песникиња, есејиста и путописац са више објављених књига, живи и ради у Београду.

Новковић - Перге Јованка (Бешеново, 1961), пише поезију за децу и одрасле, живи и ради у Сремској Митровици, али се поетски увек враћа родном Бешенову.

Обрадовић Драгица (Рајац, 1938), песникиња и прозни писац, члан Савеза књижевника

и отаџбини и расејању, добитник више награда, живи и ради у Београду.

Обрадовић М. Раде (Велики Поповац, 1953), песник, путописац и новинар, аутор више песничких збирки, живи и ради у Великом Поповцу.

Обрадовић Слађана (Земун, 1970), професор филозофије, песникиња и прозни писац. Добитник више литерарних награда, живи и ради у Нишу.

Петровић Дајана (Славонски Брод, 1981), аутор више поетских збирки и добитник значајних признања попут награде „Стражилово“, живи и ради у Ваљеву.

Пешев Божидар (Скопље, Македонија, 1956), изузетно плодан песник, прозни писац, сатиричар, преводилац и критичар, члан УКС, живи и ради у Београду.

Ружић Душан (Скорица код Ражња, 1950), песник, сликар и ликовни педагог, заступљен у више поетских зборника, живи и ствара у Скорици.

Синђелић Радован, (Сремска Митровица, 1994), песник и приповедач, добитник више награда на књижевним конкурсима, живи и ствара у Богатићу.

Стајкова - Иванова Ани (Сежане код Полвдива, Бугарска, 1955), пише поезију и кратке приче, члан Савеза бугарских независних писаца, живи и ради Полвдиву.

Стојадиновић Мирослав (Крушевац, 1953), пише поезију за децу и одрасле, са наглашеном духовном бојом, живи и ради у родном Крушевцу.

Танић Снежана (Радовница код Врања, 1962), поезију пише од најранијих школских дана, добитник неколико награда, живи и ради у Параћину.

Трумпић Војислав (Гњилане, 1936), песник, прозаиста и сатиричар, аутор више збирки поезије, добитник неколико награда, живи и ради у родном граду.

Фијат Љиљана (Зрењанин, 1959), поезију објављивала у збиркама и зборницима, члан Савеза књижевника у отаџбини и расејању, живи и ради у Новом Саду.